

[Bernhard Bauusgaard.]

ham i hovedtrækkene, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle få bemærkninger i betragtning af, at det nu engang ligger sådan, at vi af tidsmæssige grunde ingen chance har for at få noget gennemført fra de tre lovforslag i denne samling. Det kan vi ikke, fordi det er umuligt at presse flere love igennem her i folketninget, og det er endnu mere umuligt at nå en nødvendig gennemgang i udvalget.

Jeg vil sige om disse forslag, at hvert af dem rejser problemer, og jeg tror, det er en god ting, at vi med ikke for store mellemrum overvejer, hvordan vore love virker. Det er derfor rimeligt, at vi tager disse ting op ved lejlighed til overvejelse. Jeg kan ikke anbefale noget af de foreliggende lovforslag i den udformning, som SF har givet dem, men jeg er som sagt interesseret i at gennemdrøfte problemerne. Vi kan ikke nå det i år i udvalget, men vi kan vel få lejlighed til det senere. Det er vel overflødigt af mig at opfordre SF til at rejse sagerne igen i næste samling, men ellers kan andre jo da gøre det.

Jeg skal ikke komme med kommentarer til de enkelte forslag. Der er af et par af de foregående ordførere rejst en række indvendinger, som jeg synes er meget vægtige, mod den udformning, forslagene har fået.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ømann): Jeg skal kun tage mig på at svare, for så vidt angår de bemærkninger, der er gjort om lovforslaget vedrørende ligningsloven, medens hr. Lütken vil tage sig af de to øvrige lovforslag.

Med hensyn til ligningsloven er der tale om nogle småforslag og ét stort forslag. Småforslagene drejer sig om gaverne på den ene side og forsørgelseskontrakterne på den anden side og i forbindelse dermed også aftægtsinstituttet. Det er naturligvis ikke så meget af hensyn til det provenu, der kan indvindes, som det er for at fremhæve, at der her er nogle administrationskrævende ordninger, som virker uretfærdigt, og som i deres princip er forkert. Derfor ville det være det rette at få dem ud af skattelovgivningen.

I det hele taget må vi vel følge det princip, at det gælder om ikke at overbelaste skattelovgivningen med det ene og det andet hensyn. Det er vel den lære, vi efterhånden har

draget gennem de senere års skattediskussion.

Men nu bliver jeg alligevel lidt betænkelig med hensyn til disse skattefrie gaver, selv om det er smågaver på 1.000 kr., når det oplyses, at nogle organisationer får 1/4 mill. kr. og man ser af det cirkulære, der indeholder listen over de anerkendelsesværdige institutioner, at listen er vokset ganske betydeligt, således at vi nu er oppe på et antal af 880. Jeg skal ikke begynde — det er jo en gammel spøg — at læse op navnene på de forskellige organisationer, der kan modtage gaver, det kan vække megen moro. Det skal anerkendes, at der også herimellem er anerkendelsesværdige formål. Jeg vil aldeles ikke gå ind på en diskussion om, hvorvidt formålene er berettigede eller ikke berettigede. Jeg vil ikke tage stilling til her, om disse formål skal have tilskud fra staten eller ikke skal have tilskud, men det, som jeg vil gå ind på, er faconen, man giver tilskuddene på, og også den administration, det medfører, jfr. bare den alenlange liste. Hvordan er mekanismen? Nogle private slutter sig sammen og beslutter, at nu skal de udforme nogle vedtægter, således at de sættes i stand til at modtage tilskud, og med de faste regler, der er udformet for anerkendelse, er det noget, der kan gøres næsten mekanisk, bare man gør de rette håndgreb. Det kontrolleres godt, hvad fradragene angår, ja vel, men det giver dog også administration. Men jeg synes ikke, det er rigtigt at gøre det på den måde. Hvis man tager to forskellige skatteydere, som hver er veldædig for 1.000 kr., og tager én med en høj marginalskatteprocent, ja, så får han en rabat i sin veldædighed på 600 kr. Hvad får manden, der giver sin sidste skjorte i form af disse 1.000 kr.? Ja, han får måske en rabat på 300-400 kr. Ja men det kan da ikke være rigtigt, at den, der i og for sig moralsk set er mest veldædig, skal have den mindste belønning. Altså mekanismen er forkert.

Forsørgelseskontrakterne er et institut, som vi ikke kendte før engang i 1950'erne, da en fiks revisor fandt ud af, at dette kunne bygges over aftægtsinstituttet, idét man privat kunne forme forsørgelseskontrakter på en sådan måde, at de juridisk lignede aftægtskontrakter, og således at landsskatteretten i nogle kendelser måtte